

Димчо Дебелянов

Старият бивак

на Д. Т. Калфов

Някога ний бяхме там отвъд –
в оня тих и слънчев край, отдето
Струма морна от далечен път,
праща първи поздрав на морето.

Там сред плодната зеленина
на лъки, от златен зной горени,
спомнях разгромната война
само хижите обезлюдени.

И от призори до първи сън
стъпките на рой сурови войни,
като тежък непрестанен звън,
тръпнеха сурови и нестройни.

Всеки завой там ни бе познат,
всеки кът – тъй горестно възлюбен,
сякаш всеки – в този малък свят
бе намерил своя свят изгубен...

Но един и в сън нечакан час
нашия притихнал сън разсече –
тръгнахме... нощта бе пак пред нас,
ясний ден – тъй блед и тъй далече.

(Помня, че през тази нощ на юг
странна скръб вещаеше луната
и при всеки стон и всеки звук
звънка бе и плаха тишината.)

Ето ни сега на други бряг...
Друг – брегът, съдбата – все еднаква...
Близката долина лъха мрак
и дъждът, скърбящ и тих, потраква

по палатките... Аз пак съм сам
и мечта тъжовна ме увлича
в стария бивак, пустинно ням,
който в тази тежка нощ прилича

на едно сърце... Къде са те –
смелите ръце, гърди железни?...
Бурен в знойните лъки расте
и в безименна забрава чезне

споменът за оня слънчев кът,
дето жадните за радост тиха
в дни на много кръв и много смърт
мирен сън и мирни скърби пиха...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6181>]